

ni meri globaliziral UNESCO, ki je vzpostavil temeljne globalne smerice za razvoj omenjenega področja (cf. Jarvis, 2004; Watterston, 2006). Vseživljenjsko učenje (*learning throughout life*) bi »moralo odpirati nove možnosti za učenje vseh, in sicer v najrazličnejše namene, kar bi odraslim dalo drugo ali tretjo možnost, da zadovoljijo željo po znanju, lepoti ali prekašanju samega sebe.« (Delors, 1996: 103). Prizadevanja za znanje nihče, ne javne oblasti ne posamezniki, ne bi smel razumeti zgolj kot sredstva za uresničevanje določenega namena, ampak nasprotno, kot cilj sam po sebi (cf. Delors, 1996: 133). Na tej podlagi so bili definirani štiri »temeljni stebri«, na katerih je treba vzpostavljati in razvijati koncept vseživljenjskega izobraževanja/učenja (ibid.: 78–89):

- Učiti se, da bi vedeli (*learning to know*): dovolj široka splošna izobrazba in možnost poglobljenega dela z manjšim številom predmetov.
- Učiti se, da bi znali delati (*learning to do*): poklicna usposobljenost in širše sposobnosti (kompetence).
- Učiti se, da bi znali živeti v skupnosti (*learning to live together*): razumevanje drugih ljudi, spoštovanje vrednot pluralizma, medsebojnega razumevanja in miru.
- Učiti se biti (*learning to be*): razvoj človekove osebnosti, neodvisno ravnanje, razsodno in odgovorno.

Na spremenjene družbene potrebe in zahteve v zvezi z izobraževanjem in učenjem so se dokaj hitro odzvale mednarodne institucije, med prvimi jih je identificirala in opredelila *Evropska iniciativa za vseživljenjsko učenje* (ELLI), ki je leta 1994 v Rimu organizirala prvo globalno konferenco o vseživljenjskem učenju. Vseživljenjsko učenje je bilo definirano kot kontinuiran proces podpore, ki spodbuja posameznike in jim omogoča, da pridobijo vse znanje, vrednote, razumevanje in spretnosti, ki jih bodo potrebovali v teku svojega življenja, ter da to znanje, vrednote in spretnosti uporabijo z zaupanjem, ustvarjalnostjo in veseljem v vseh vlogah, priložnostih in okoljih (cf. Watterston, 2006).

Obstaja precej opredelitev formalnega, neformalnega in informalnega izobraževanja oziroma učenja (cf. Colley et al., 2002). Kot pravi Rogers, je leta 1968 Coombs opredelil pojem neformalnega izobraževanja

»v kontekstu razširjenega občutka, da izobraževanju ne uspeva /.../, ne zgolj v deželah v razvoju, ampak tudi v tako imenovanih zahodnih (oz. severnih) družbah. /.../ Na Zahodu je imelo reformno gibanje različne oblike, v okviru načrtovanja in izdelovanja strategij v zvezi z izobraževanjem v deželah v razvoju od 1968 do ok. 1986 pa se je na neformalno izobraževanje gledalo kot na panacejo za vse bolezni izobraževanja v teh družbah. /.../ Večina institucij